

Wnoszący odwołanie podnosi następujące zarzuty:

W zarzucie pierwszym wnoszący odwołanie podnosi naruszenie art. 101 TFUE, art. 296 TFUE oraz istotnych uprawnień procesowych i prawa do obrony, przez to, że Sąd ustalił odpowiedzialność związaną z zapłatą grzywny w sprzeczności z zasadami dotyczącymi przypisania naruszenia zgodnie z pojęciem przedsiębiorstwa, używanym w unijnym prawie antymonopolowym. Zasadnicza sprzeczność polega na tym, że w związku z zagadnieniem nałożenia grzywny Sąd potraktował z jednej strony wnoszącego odwołanie, z drugiej zaś ukaraną grzywną H&R KG i jej spółki zależne jako oddzielne przedsiębiorstwa w rozumieniu prawa antymonopolowego. Równocześnie Sąd, tak jak wcześniej Komisja, przypisując czyn i określając domniemane naruszenie, uznał te przedsiębiorstwa za jednolite przedsiębiorstwo „H&R/Tudapetrol”. Te same spółki nie mogą być traktowane jednocześnie jako *jedno* przedsiębiorstwo popełniające naruszenie, a jako *dwa* przedsiębiorstwa celem nałożenia grzywny. Sąd potwierdził w ten sposób niesłuszne podwójne ukaranie w niektórych okresach tych samych powiązanych czynów, dokonanych przez to samo rzekome jedno przedsiębiorstwo.

W drugim zarzucie wnoszący odwołanie podnosi naruszenie obowiązku uzasadnienia zaskarżonego wyroku (art. 296 TFUE). Polega ono na tym, że wyrok nie zawiera wystarczająco zindywidualizowanych rozważań co do czynu zarzucanego właśnie wobec wnoszącego odwołanie. Na podstawie zaakceptowanego przez Sąd mieszanego uzasadnienia naruszenia przez nieprecyzyjnie zakwalifikowaną łączną jednostkę „H&R/Tudapetrol” nie wynika ani z decyzji Komisji, ani z wyroku, jakie czyny przypisano wnoszącemu odwołanie. W drugiej części zarzutu drugiego wnoszący odwołanie zwraca się przeciw temu, że jej odrębne zarzuty co do ustalenia stanu faktycznego nie zostały wyczerpująco rozpatrzone. Sąd tylko częściowo zbadał i rozstrzygnął podniesione zarzuty. W zakresie rozpatrzonych przez Sąd zarzutów, rozważania Sądu dotyczące uzasadnienia powinny zostać uznane za niezgodne z prawem ze względu na naruszenie zasad dowodu lub praw logiki, względnie z powodu wypaczenia faktów przedstawionych Sądowi.

W zarzucie trzecim wnoszący odwołanie podnosi naruszenie swojego prawa do obrony, które miało wpływ na rozstrzygnięcie. Naruszenie polega przede wszystkim na tym, że Sąd, jak wcześniej Komisja, nie dokonuje dostatecznej indywidualizacji stawianych zarzutów, natomiast w niedopuszczalny sposób stale argumentuje, używając niejasnego łącznego określenia „H&R/Tudapetrol”. W konsekwencji tego wnoszący odwołanie nie może wywnioskować, na podstawie jakich środków dowodowych przedstawiono mu jakie poszczególne zarzuty. Narusza to zasadę *in dubio pro reo* i w sposób niedopuszczalny utrudnia obronę wnoszącego odwołanie przed podnoszonymi zarzutami.

Odwołanie od wyroku Sądu (siódma izba) wydanego w dniu 9 grudnia 2014 r. w sprawie T-140/13, Netherlands Maritime Technology Association/Komisja Europejska, wniesione w dniu 26 lutego 2015 r. przez Netherlands Maritime Technology Association, dawniej Sheepsbouw Nederland

(Sprawa C-100/15 P)

(2015/C 127/21)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Maritime Technology Association, dawniej Scheepsbouw Nederland (przedstawiciele: K. Struckmann, Rechtsanwalt, i G. Forwood, Barrister)

Pozostali uczestnicy postępowania: Komisja Europejska, Królestwo Hiszpanii

Żądania wnoszącego odwołanie

Strona wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

- uchylenie zaskarżonego wyroku w zakresie, w jakim Sąd nie uwzględnił w nim podniesionego przez skarżącą w pierwszej instancji żądania stwierdzenia nieważności spornej decyzji;

- stwierdzenie nieważności spornej decyzji, lub, tytułem żądania ewentualnego, odesłanie sprawy do Sądu Unii Europejskiej, aby ten wydał rozstrzygnięcie zgodne z oceną prawną zawartą w wyroku Trybunału Sprawiedliwości;
- w każdym razie, zwrot poniesionych przez wnoszącą odwołanie kosztów, w tym również tych poniesionych przez nią w postępowaniu przed Sądem Unii Europejskiej.

Zarzuty i główne argumenty

Zdaniem wnoszącej odwołanie Sąd Unii Europejskiej dopuścił się naruszenia prawa uznając przeprowadzone przez Komisję badanie wstępne za wystarczające i kompletne; naruszenie to ma polegać w szczególności:

- nieuwzględnieniu w odpowiedni sposób wszystkich podniesionych przez skarżącą w pierwszej instancji twierdzeń;
- popełnieniu oczywistego błędu w ocenie;
- sporządzeniu niewystarczającego i wewnętrznie sprzecznego uzasadnienia.

Podniesioną przez wnoszącą odwołanie argumentację można pokrótce przedstawić w następujący sposób:

- w zakresie dotyczącym pierwszego zarzutu: Sąd Unii Europejskiej błędnie zinterpretował twierdzenia podniesione przez skarżącą w zakresie dotyczącym złożonej struktury nowego hiszpańskiego systemu leasingu finansowego (Nuevo Régimen español de arrendamiento fiscal, zwanego dalej „NREAF”), sposobu, w jaki został on wprowadzony w życie oraz jego selektywnego charakteru, wskutek czego Sąd ten nie rozpatrzył tego, czy Komisja w spornej decyzji dokonała odpowiedniej analizy sposobu funkcjonowania całokształtu tego systemu oraz jego związku z innymi przepisami prawa podatkowego i handlowego;
- w zakresie dotyczącym drugiego zarzutu: Sąd Unii Europejskiej dopuścił się przy analizie spornej decyzji oczywistego błędu, skutkiem czego doszedł on do błędnego wniosku, że Komisja w tej decyzji dokonała wystarczającej oceny kręgu beneficjentów NREAF;
- w zakresie dotyczącym trzeciego zarzutu: Sąd Unii Europejskiej nie przedstawił wystarczającego i spójnego uzasadnienia w zakresie słuszności uznania przez Komisję w spornej decyzji, iż ugrupowania interesów gospodarczych (agrupaciones de interés económico, AIE) nie stanowią potencjalnych beneficjentów NREAF ani braku określenia przez nią ram odniesienia dla oceny oddziaływania środka pomocowego. Sąd Unii Europejskiej nie przedstawił też uzasadnienia wystarczającego do wyjaśnienia tego, że Komisja w spornej decyzji przedstawiła powody wystarczające do uznania przez nią, iż NREAF stanowi integralną część systemu ogólnego.

Postanowienie Prezesa Trybunału z dnia 23 stycznia 2015 r. – Komisja Europejska/Republika Włoska

(Sprawa C-124/14) ⁽¹⁾

(2015/C 127/22)

Język postępowania: włoski

Prezes Trybunału zarządził wykreślenie sprawy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 175 z 10.6.2014.